

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Den beskrevne flerstrengede ordning blev konfirmeret af Folketinget gennem vedtagelsen af lov nr. 306 af 10. juni 1976 om musik. Der kan man se på lovens § 7, der omfatter den her omtalte orkesterinstitution.

Vedrørende institutionens driftsregnskab for 1977 kan jeg bekræfte, at det udviser en bruttoudgift på ca. 2,1 mill. kr. Til dækning heraf har staten ydet et tilskud på 907.000 kr., svarende til den kommunale andel. Det herefter resterende beløb på ca. 287.000 kr. hidrører fra institutionens egne indtægter.

Det er rigtigt, at billet- og abonnementsindtægter ved orkestrets symfonikoncerter, efter at momsens er afregnet, har udgjort 26.773 kr., men det er jo kun en enkelt indtægtspost. Hvis man vil foretage en loyal bedømmelse af institutionen og dens virke, så må det kræve, at indtægtsposten vurderes i sammenhæng med de øvrige indtægter, hidrørende fra kammermusikvirksomheden, nemlig 39.600 kr., og fra konservatoriets indbetalinger for undervisning, 223.000 kr., ligesom man i vurderingen også må tage hensyn til institutionens forpligtelser og virksomhed i det hele taget. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at orkestret i 1977 har afholdt 10 orkesterkoncerter i amtet, 6 i Esbjerg, hvor der har været fuld tilslutning. Kammermusikensemblet har givet 37 koncerter, heraf 26 i amtet, samt en række skolekoncerter, radioproduktioner og en hel række andre ting.

De regnskabsmæssige oplysninger, bedømt ud fra et helhedssynspunkt og alle forudsætninger taget i betragtning, giver derfor ikke anledning til kritik.

Vestjysk Symfoniorkester har med sin særlige struktur og med sine særlige formål nu virket i ca. 11 år. Institutionen har vist sig levende og bærekraftig, og den har aldeles udmærket indfriet forventningerne ved ordningens gennemførelse og medvirket til, at Danmark kulturelt ikke er skævt.

Poulsgaard (FP):

Jeg vil da gerne starte med at takke ministeren for en udførlig redegørelse. Om jeg så også vil takke for svaret, ved jeg ikke rigtig.

Jeg har spurgt ministeren, om han finder det rimeligt, at et symfoniorkester i Esbjerg kun kan indspille 26.773 kr. Jeg fik nu at vide, at ministeren faktisk fandt, at det var rimeligt. Ministeren nævnte nogle tal, og jeg

får det til, at det bliver små 300.000 kr. i alt, symfoniorkestret så har spillet ind. Men derfra og til de 2,1 mill. kr., som det koster skatteyderne, er der et mægtigt stort spring. Det er jo det sædvanlige: fremskridtspartiet har sin mening, og kulturministeren har sin mening.

Det, vi vel efterhånden kunne begynde at snakke om, er ikke, som der står i Vestkysten, at Poulsgaard er vred på symfoniorkestret. Jeg er aldeles ikke vred på symfoniorkestret, men jeg er vred over, at skatteyderne skal tvangsindlægges til at betale til den slags ting. Jeg er også en lille smule skuffet over, at når vi bruger disse store summer til musikudfoldelse og andre ting, så er det de gamle, de veletablerede grene, der hele tiden skal tilgodeses. Hermed være ikke sagt, at det så var godt at få lukket op for godteposen til kvindehalløj og andre festivaler, og hvad man kan finde på.

Når de bevisligt kun kan spille 26.000 kr. ind, når man ved, hvad man giver for billetter, når det er en beat- eller popgruppe, der holder koncert, hvor billetterne er mange gange dyrere, de kan spille meget, meget store summer ind, så er der altså et eller andet, hr. minister, der tyder på, at der ikke er den store interesse. Det har ingenting at gøre med at trække landet kulturelt skævt, men der er ikke den store interesse for den slags ting, og så mener jeg, at det var ministerens opgave at se til, at vi fik en mere retfærdig fordeling.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Jeg har faktisk ikke mange bemærkninger at gøre til hr. Poulsgaard. Der er altså en kløft imellem den opfattelse, som fremskridtspartiet har, og den, som jeg har, med hensyn til, hvordan kulturlivet skal udvikle sig her i landet.

På den måde, som hr. Poulsgaard skitserer det, ville det være en lille og udvalgt, privilegeret gruppe, der havde glæde af det og havde råd til at betale. Mennesket lever altså ikke af brød alene, der er også andre ting i tilværelsen. Og dér er det altså vores opgave, for at alle kan få andel i det, der ligger ud over hverdagen, at sikre ordninger, som kan gøre det muligt for dem at opleve det, og hvor man, ved at man bærer det i fællesskab,